

באסטר קיטון (1895-1966) כינויי "פני פוקר".

נולד ב 4 באוקטובר, לצמד שחקני וודוויל שהופיעו ביריד של מדיסון, גוזף הילי קיטון ומרי קוטלר קיטון בפיקווי pickway קנזס. מיום הולדתו נראה כי גורלו הוא התאטרון. כבר בגיל 9 חודשים זחל על הבמה להפתעת הקהל והוריו. מאותו רגע הוריו שילבו אותו במערכונים לצידם. הוא גדל לתוך התאטרון. הוריו נהגו להושיב אותו בשולי הבמה מאחורי הקלעים והשגיוחו עליו ממנה. קיטון מספר שאחד המערכונים החביבים על אביו נקרא "כיצד לחנך ילד" שבו הושלך על הקהל או על הבמה בכל מיני צורות משעשעות ותמיד אחרי שהיה קם על רגליו – פניו היו פני פוקר וזה היה מצחיק את הקהל עד דמעות.

הפעלולים המסובכים והמסוכנים שביצע על הבמה והפנים נטולות ההבעה הפכו את קיטון מילד פלא לקומדיאן פופולארי בתיאטראות הוודוויל. בבגרותו היה נודד מתאטרון לתאטרון. במרץ 1917 בגיל 22 ראה לראשונה סרט באותה שנה ב23 באפריל כבר הופיע בסרט הבכורה שלו "בן הקצב" לצידו של הקומיקאי והבמאי רוסקו "פאט" ארבוכל. הם המשיכו לשתף פעולה ביחד למרות הצעות מפתות במיוחד שקיטון קיבל מפוקס וורנר.

רק ב 1920 הופיע בתפקיד ראשי בסרט The Saphead הסרט ביסס את מעמדו ככוכב. ב 1921 הוא כבר כתב, ביים, כיכב והפיק את הסרטים של עצמו. ביניהם "האונייה" ו"שוטרים" 1920. מרבית סרטיו היו להיטים אבל לא נחשבו ליצירות מופת רק בשנת 1924 הפתיע עם מה שנחשב עד היום ליצירת מופת קלאסית במיטבה ומדרג את קיטון כאחד הבמאים הטובים ביותר בהיסטוריה של הקולנוע "שרלוק הצעיר". בסרט המשלב סצינות סלפסטיק מבריקות קיטון הוא עובד בבית קולנוע נטול כסף. הוא מואשם על לא עוול בכפו בגניבת שעון של אביה של חברתו. מושפל חוזר אל בית הקולנוע ומוצא את עצמו בתוך סרט בדמותו של "שרלוק הולמס הצעיר" ופותר פרשת גניבה של תכשיטים. באותה השנה ביים וכיכב בסרט "הנווט" על מלח הנתקע לבד על אונייה בלב האוקיינוס ב 1925 ביים וכיכב בסרט "7 הזדמנויות" על בחור צעיר שאמור תוך יממה להתחתן אחרת יפסיד את ירושת המיליונים שלו. סצינת השיא היא כאשר גדוד של נשים לבושות בבגדי כלה רודפות אחריו ברחובות. ב 1926 ביים את סרטו החשוב האחרון "גנרל" הרפתקאותיו של חייל בזמן מלחמת האזרחים. ב 1928 חתם על חוזה עם MGM, האולפנים התערבו בצילומי סרטו "הצלם" וכשהסרט יצא למסכים

נכשל. ההתערבות הגסה של האולפנים בעבודתו של קיטון הפכו אותו לאלכוהוליסט ומצבו הנפשי הדרדר. האולפנים הפסיקו להאמין בכוחו של קיטון למשוך קהל והוא נאלץ להופיע בתפקידי משנה בקומדיות זניחות. כדי למצוא תפקידים בסרטים יותר מעניינים הוא טס לאנגליה וצרפת ואפילו חזר לבמה כליצן בקרקס נודד.

בתחילת שנות ה-50 - חל מפנה בקריירה של קיטון כאשר הופיע בתפקידים קטנים בסרטים שהפכו לאבן דרך בקולנוע העולמי "שדרות סאנסט" של בילי ויילדר מ 1950 שסיפר את סיפורה של כוכבת ראינוע המנסה לחזור אל הבד. ו"אורות הבמה" של צרלי צפלין מ 1952 על שני קומיקאים בתאטרון וודוויל מט ליפול.

בשנת 1957 צולם סרט קולנוע על חייו של קיטון " סיפורו של באסטר קיטון" בזכות סרט זה סוף כל סוף יכל לקנות בית קטן שבו יבלה את שארית חייו. בשנת 1959 זכה באוסקר כבוד על פועלו בקולנוע. ב 1965 הוא הופיע בתפקיד קטנטן בלהיט של סטנלי קריימר "זהו עולם מופרע, מופרע, מופרע" עם רשימת כוכבים זוהרת שגרמה לו להידחק אפילו מרשימת הקרדיטים.

ב 1966 הבמאי ריצארד לסטר הזמין אותו להשתתף בגרסה הקולנועית של המחזה המצליח "דבר מצחיק קרה בדרך לפורום" הוא נתן את האחת ההופעות הטובות שלו בסרט זה למרות מצבו הבריאותי הרעוע. תפקידו האחרון היה בקומדיה איטלקית זניחה שיצאה להקרנים אחרי מותו.